

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočá ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyšinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Quasimodogeniti.

Jana 20, 24—29.

Synki jutrownych swonow su wuflincžale. Hišćeze pat tym flincža, kiž su jutry šwjeczili jako kšesčezienjo, kotrymž njeběchu jutry jenož nalětny šwjedžen stwórbny, psches jich wutrobny te šlowo, kotrež nam jutrowný džiw pschipowjedachu; hišćeze steji žiwý mjes nami Jesuž Křystuž, tón horjestanjenný! Tež do nascheje njedžele Quasimodogeniti flincži jutrowne wješele, jutrowna nadžija. To šlowo se šwjateho pišma na tutu njedželu rěczy wo Thomaschu, kiž njeběšche mjes wuczobnikami, hdyž k nim tón horjestanjenný pschińdže. Wono njeje wjele, šchtož wo nim wěmy; porědko je, so něšchto wo nim šlyšchimy. Ale wscho, šchtož wo nim snajemy, tam, hdyž tón Křjes k tym šwojim wo Lazaru rěczy, abo hdyž wón k Jesužej rjeknje: Křježe, my njewěmy, hdyž ty džěsch; a tak móžemy pucž wjedžicž? trjehi na to, šchtož so nam tu wo nim powjeda. Wón je šwěrna dušcha, hotowný, i tym Křjesom wumrjecž, ale wón chze jašnje widžecž, wón chze šwoju wěru na to šaložicž, šchtož je wón pšnał. Tak tež tu: Hdyž jemu cži drusy wuczobnizy tu wješele jutrownu powjescž šjewja: Wty šmy teho Křjesa widželi, dha njecha to wěricž, křiba: so ja w jeho rukomaj njewidžu te hošdžaze blusny a nje-tyknu šwój porst do tych hošdžaznych blusnow a nje- položu šwoju ruku do jeho boka, dha njebudu wěricž. Ale jeho šchunda pschińdže, so tón Křjes tež k njemu praji: Měr budž i wami, so wón napschecžitwo stupi jeho njewěrje, so

na njeho wobrocžiwšchi: Tykń kem šwój porst, a wohla-
daj mojej ruzy; a podaj kem šwoju ruku a polož ju do
mojeho boka; a njebudž njewěrjazy, ale budž wěrjazy. A
my šlyšchimy miły porok i Křjesowych šlowow, hdyž wón
na jeho wusnacze: Mój Křježe a mój Božo k njemu
rjekny: Dokelž mje widžal šy, Thomascho, dha wěriscž ty.
Šbóžni šu cži, kiž njewidža a wschaf wěrja.

Šchtož tu na Thomaschu widžimy, to njeje ta nje-
wěra, kotraž so tež w našchim cžaku bohacze pokazuje, ta
njewěra, kotraž nicžo njecha wjedžecž wo Jesužu Křystužu,
tym Šsynu Božim. W nim je móžne wojowanje, wscho
jeho k Jesužej cžehnje, ale wscho to cžezke, štyščne nasho-
njenje cžicheho pjatka běšche pschewjele sa tuteho, to prawe
pšnacze pytažeho Thomascha, so mohł wón hnydom k do-
spolnej wěrje pschińcž. Tón Křjes je jemu k wěrje do-
pomhał, hacž runje mohł Thomasch wěricž, so je tón Křjes
horjestanjel, po wschěm tym, šchtož běšche wón wot Jesuža
šhonicž šměl. Tajkich cžłowjekow, kiž dwěluja, kiž njewěrja,
kaž tu Thomasch, je w kóždym cžaku bylo; tych je hišćeze
dženša wjele. Wono wschaf tež njeje tak jednore, šchtož
dyrbimy psches wěru šapschimnyčž a twjerdže džeržecž.
A wjele, kiž to najwyschšche pytaju, kiž so wo to wěcžne
prózuja, cžłowjekoj, kotrymž je šwěru wo jich kšesčezijan-
stwo cžinicž, budža cžwilowani a domachpytani wot dwě-
lowanjow, kotrež jich wěrje wobaraju!

Woprawdže, wono je něšchto rjane, hdyž dwělowanje
žaneje mozy nad wěru nima, a šbóžnych dyrbimy tych mje-
nowacž, sa kotrychž so wěra šamo wot so rošymy. Cži

czahnu i męrom swóji pucź, woni sū węczi swojego Boha, teje sbóźnosće, teje węcźnosće. Ale tych njeje wjele, kotrychž wěra móźnje stejese we wschěch czaśach jich žiwjenja. Runje czi, kiž w mozy wěry stejachu, sū so k nej haśle psches czeźte, snutstne wojowanja pschedobyli. A shtož we swóim dwelowanju tón prawy pucź pyta, shtož chze wěru pola teho namafacz, kiž je ta wěrnoscź, tón budze tež hiscze dženka i njewěrjazeho wěrjazy fšesczian a naposledku i wjekełosczu wusnaje: Mój Anjeże a mój Božo!

Drje sbóźni sū czi, kiž njewidza a wschał wěrja. A: ta wěra je twjerde sałożenje teho, na kotrež nadźiju stajimy, a je wěste dowjedzenie teho, shtož njewidźimy. A sažo my prajimy: Ja wěrju, so ja sam se swojego rosoma abo mozy njemóžu do Jesom Chrysta, mojeho Anjesa wěricź, ani k njemu pschińcź. Tehodla reka po druhim puczu k wěstosczi pschińcź. Sswět wschał jenož to pschida, shtož so hodzi i tymi brědkami dopokafacz, kotrež sū wot swěta a pschińdze bórny k temu fónzej, so njewěru prěduje. A wjele, wjele jich je, kiž dadza so na tutón pucź wjescź. My pak snajemy hinaschi pucź, jeho, kiž sam wo sibi praji: Ja sūm tón pucź a ta wěrnoscź a to žiwjenje. Ssmy my we swóim žiwjenju cźlowjeka snacz wufnyli, na kotrehož smědzachmy so spuščezecź, kotrehož swěru sūm na wschě waschnje pruhowali, wot teho budzemy sibi dacź rady a i poknym dowěrjenjom radźicź, wot teho so dacź wjescź a wodźicź! Tak dyrbymy tež Jesom Chrysta pósnać wufnyć a pruhowacz, so bychmy shonili, kať wón i nami mēni. My dyrbymy so do njeho ponóricź, do jeho žiwjenja a do jeho wucźby, my dyrbymy sibi jeho wobras psched woczzi stajicź, kať je nam w jeho ewangeliu daty. My chzemy swójej woczzi woczinić, kať je wón swóju zyrkej wjedł a pokynil psches lěttwazy. Semu chzemy so se wschey naschey nusu a styskosczu podacz, chzemy jeho prośycź, so by wón nasch hrěschny dolh a nasche pschestupjenje na so wśal. A na sibi samymi shonimy, so smemy so jemu dowěricź, so wón, hacź runje jeho njewidźimy, do nascheho žiwjenja i bohatsstwom swójeje luboscze a smilnoscze fastupi. Shtož so jeno tak prawje prózuje, jene bycź i tym Anjesom, sa teho so wschě dwelowanja shubja, tón teho Anjesa widzi, tón jeho bohacze na sibi shoni, tón so k njemu we wjekelej wěrje wusnaje: Mój Anjeże a mój Božo! Sa teho budze to słowo poroka, i kotrymž tón Anjes Thomaścha khosta, k wjekełemu blubjenju: Sboźni sū czi, kiž njewidza, a wschał wěrja.

Samjeń.

W. we W.

Wěrywje kełoscź.

Ja wěru dzeržu we duschi,
Tu njedam sibi rubicź;
Mje jeina kraźnosć bohaczi,
Tu nochzu zenje shubicź;
Wschał ja tu sbóźnu wěstoscź mam,
So junu w njebju wohladam,
Shtož na semi sūm wěrik.

Duž jako mēsčezan njebjesti
Ssej pscheju žiwu wěru;
Tón schlit njech duschu wobroni,
Hacź póndu domoj k mēru;
Psches krótle czaśne žiwjenje
Bóh k dobyczu mje powjedze,
Hdžež mēra palmy wēja.

Mój trošcht a moja nadźija
Ssy, Anjeże, w tutym czaśu;
Mój węcźnie budzesch, hdž so ja
Tam w sbóźnych honach posu.
O duscha, chwataj, spěchuj so,
Kaj njeie wjazny daloko,
Hdžež so czi tróna blusczzi.

Wodź, Božo, moju wutrobu,
So wšiche sibi hladam,
Hdžež njesachodne kubla sū,
Njech jeno te sibi žadam.
Kaj mħla psched słónzom rospluwne,
Tak sańdu swěta kraźnosće,
Kasch statok je we njebju.

Dóž w czaśnym czele khodžu ja,
Kiž sibi a horjo cziuje,
Sso mi tu hiscze njesjemja,
Shtož Bóh mi pschihotuje;
Tam, hdžež so wjazny njeplata
A njeje žalosć, srudoba,
To haśle poknje shonju.

Jow sbóźnosć widžu w cźemnosćzi;
Tam budze wschitko jasne.
Jow hrěchi cziinja czežu mi;
Tam spadnu swjast czaśne.
Shtož něhdy běch, jow kas so!
Tam sažo Bože podomnstwo
Ja w kraźnej psiche smēju.

Ty sū, mój luby Sboźniko,
Mi tajku sbóźnosć dobył,
Hdž na sibi dal sū pschibicź so,
Ssy sa mnje w smjerczi pobyl.
Na twoju smjercź buch wufschezeny,
Ty nětko moja prawdosć sū,
Duž je mi njebjo wěste.

Kať wulke twoje sbože je,
O saczumaj to, duscha!
A spěwaj Bohu thěrłusche,
Džak tajkej hnadze słuscha.
Wscha swětna kraźnosć sabinje,
Slej, Boža micosć wostanje
Hacź do węcźnosće! Samjeń.

K. A. Fiedler.

Młóž wěry.

„Kascha wěra je to dobycze, kotraž swět je pschewinyła“, tele słowa japoschtoła Jana 5, 4. Klineča nam hiscze jako móžny a wjekeły posynt minjenego jutrowneho swjedjenja. Kascha wěra, to njeje někajka mnohim spodobna wěra, kiž k bludam nascheho czaśa słuscha a to njesamóže, shtož swjaty Jan tudy dobyczawěsty a dobyczawjekeły do swěta woła. Kascha wěra a jeno kascha wěra žhle sama je to dobycze, kotraž je swět pschewinyła. To je kascha fšesczianska, jutrowna wěra. Kascha wěra do teho, kiž je na drjewje poklecza wiśal a i czičhopjatkownym woporom swojego žiwjenja wschitke nasche hrěchi wotpofucźil a wschěch wusprawnil, kotsiž so jeho swjateje a droheje křiwě trošchtuja. Kascha wěra do teho, kiž je na fšeczim dnju smjercze puta rosťochnył a rowa wrota rosłamał, žiwjenje pak a njesachodnosć na

kwětko pschinješk. psches fwoje jutrowne evangelion, kotrež naš sbóžnych čini. Nascha wěra do teho, kiž je wysche wschěch njebjewom horjespěl k prawizy Božej a na wschu mōz w njebju a na semi, so by pašk, schitował a wodzil tych, kiž maju nadžiju k njemu, a jich bebi do fwojich njebjew wsak. Ta wěra do nascheho Knjesa Sesom Khrysta, schizowany, wumrjet, pohriebany, k heli dele stupik, na tseczi džen horjestanył wot morwých, horjespěl do njebjew, bebdžo k prawizy Božej. Tón čini, tón je to dobyče, kiž je kwět pschewinył.

Njeje wón to? To fu słowa stareho wusnacza k njemu. Šizom w čašach přenich pschesczjanschow je kschesczjanschow fwoju wěru do nich složilo. Šchto njeje kwět wschitko spytał, tole wusnacze se kwěta pschinjesč! Lědma je žana brón, kotruž wón njebudžišche pschecziwo njemu trjebał, lědma žana mōz, k kotrež njebudžišche jemu schodžič pntał. Šchto je to pomhało? Nicžo. Tudy steji Šbóžnikowa gmejna dženka, po nimale 2000 lět, kaž na spocžatku, a wyska, so fme do Khrystuša wěricž, teho Šsrědnika, teho Žiweho, teho Krala. Špominaje se na tu mału čzjódku, kotraž w jutrownych dnjach, hišče bojasna, fwoju radosč nad Knjesom potajesche, a poskuchaje se na te milliony, kiž k krajow šdalenyh a blisčich a k kupow dalokich špěwaju: dokelž nětko stanýł by, cze Sesom Khrysta kchwalimy! Khrisleis! Nascha wěra, to je jeho dobyče, kaž je jeho dobyče nascha wěra.

D dajče nam to jeno prawje k wutrobje wsacz! To je to wulke na naschej wěrje, so je wona to dobyče, kotraž je kwět pschewinyka, a mōže jón tehodla kōždy pschewinyč, kiž wěri, so je Sesuš tón Khryst. Žadny drugi to njesamōže. Šod fšónzom njeje žana mōz ani mudrosč, kotraž kwět pschewinje. Dokelž wschě Šadamowe džeczi hrěch w bebi noscha, dha je hrěschne byče tuteho kwěta wschitke wobkneži. Šsched tym ani wědomstwo a šdžekanosč, ani wumjelstwo a mudrosč njeschituja. To fu wscho drjewjane mjecze, kotrež so lamaju.

Alle schtōž wěri, so je Sesuš tón Khryst, tón stanjeny Šbóžnik, tón kwět pschewinje. Šschepjetaje se psched hrěchom, so jón nje wobekdžecze: ale wostanče dobreje myšle w spytowanju, hdyž waš wono nadbēhuje: na Sesuša dyrbicze hladacz, kiž je waš lubował, so je lubosč k njemu pschewinje. Žarujče, jeli seže padnyli: to je bójska šrudoba — ale njebudžče struchli. Tež hrěch njemōže naš wjazny trajnje wot Boha dželicž: Sesuš je jón nješk, k njemu čžeka nascha wutroba. Džicze tam pod kschizom, nježiwajče so, hdyž waš wón tkōčzi a wam štrōžby wucžiščujuje. Wschitko pomuczenje paš, hdyž tudy je, nješda so nam wješkosč, ale šrudžba byč. Alle ponižujče so pod Božu mōznu ruku a njesče jón sa Šbóžnikom: w nim je tola potajne žohnowanje a wón tych k Bohu wodži, kotšiz na njeho w ščerpliwosčzi a wěrje čžakaju a fwoje doměrjenje přecž nječiznu. Dajče šmjerczi šamej pschincž — schtoha wona je? Šbōšelnicža Boža, kotraž tym w Žionje mēr pschipowjeda, wotewrijene durje — a šesady nich leži žyke njebo, a my šmy doma pola teho Knjesa.

D dobyče wěry nad kwětom! Bohu budž džak, wěčny džak, so je nam dobyče daš psches nascheho Knjesa Sesom Khrysta. Knježe, hlaj, my wěrimy: pomhaj naschej njewěrje!

Pōšelstwo wo Jesušowym šbudženju.

1. Šchto je skutkowanje tehole pōšelstwa? a) Wono pschewobrocza dwěl do wěry. Špětr a Šan kchwatataj k rowu a namakataj město morweho stanjeneho. Nětko so wschě dwěle minu, nětko wonaj wěritaj. Tak mōže a budže so tež pola naš wschitko dwělowanje wo Jesušowym šbudženju, jeho wobobje a skutku, kaž tež wo našim dōncze a ššōncžnym wukhodže žiwjenja do wěry pschewobrocžecž. — b) Wono pschewobrocza želenje do radosče.

Šmarja pšacze, ale jejna šrudoba so do njewuprajneho wješkela pscheměni. Tak mōže a budže wěstosč Sesušowego šbudženja tež našču šrudžbu do wješkosče pschewobrocžecž, tak šrudobu nad žiwjenšich čžezach, pschahach a bēdach, kaž tutu nad nami šamymi.

2. Šod kotrymi wuměnenjemi so to štawa? a) Šdyž fu nasche dwěle woprawdžite, t. r. nimamy-li wješkele nad dwělowanjom, ale šacžuwamy we hšubinje wutrobny šprawny žedžiwosč sa kwětkom a wěrnosčju. — b) Šdyž nascha šrudoba njeje šrudoba kwěta, ale ta bójska po 2. Kor. 7, 10. — c) Šdyž tamne žadanje sa wěrnosčju a tuta Boža šrudoba naš k modlenju a pntanju čžeri. — Škotiž najšwěrnischo pod kschizom wudžeržachu, horjestanjeneho najpředy widžachu.

Fijalka.

Šchto njeby tutu mōdru kwětku šnał, kiž so nam w nalěčju najpředy pokasuje a naš se šwojim lubošnym wonjenjom woschewja? Šudžo so bebi tutu kwětku pschewo wobobje čžescžili a duž so bebi wo nej tež wschelake wali. Šo powjedanju, kiž w raššchim kraju ššyšchich, je fijalka psches Šadama nastala. Šas je, tak bebi tamni baja, Šadam k paradisa wuhnaty na kupje Šeylon pschi Šndisfej na semju padnył a je tam šylšy pokuty pšakał. Š tutyh šylšow so schtomny Šndisfeje wurostke. Šdyž bē tu 100 lět w šamej pokucze žiwy byl, jemu Šbōh jandžela Šabriela pōška, so by jeho troschował a jemu Božu hnadu a wodacze jeho hrěcha pschipowjedžik. Wschōn wobšboženy Šadam fwoje woblicžo k njebjewam šbēhny, tola jo bórsny šašo w ponižnosčzi psched Bohom k semi ššili a šylšy radosče a džaka pšakasche. Š tutyh šylšow lubošne mōdre fijalki wuroščechu.

Tež našchi šerbšy wōtzojo so bebi wo fijalky wschelake wali. Šich šurowy Šbōh „Šžornobōh“ mējesche wulkotny hrōd, na kotrymž knježesche. Duž pschindžechu kschesczjanschy mišionarojo do kraja a jemu wschu jeho mōz šlemichu. Šeho hrōd bu do škaty pschewobrocženy a jeho jenicža džowka do fijalki, kiž by sa sto lět jeno junu šakčžela. Šchtož by runje tehdy tutu fijalku wuschčiznył, temu by šbožowne mandželstwo a wulke šbože wēste byke.

Fijalka bē kwětko, kotruž Šapoleon I. najšbole lubowasche. Šdyž bu k nim jeho mandželška wērowana, mējesche wona se šamymi fijalkami wuschitu draštu a fijalkowy buket w ružy. Šako wón k kupy Šelba k jastwa čžetnywschi do Šranzowskeje so wrōczi a jeho lud jeho k wulkej radosčju do kraja witasche, mējachu wschitzy fwoju fijalku k draščje pschitnyknjenu, k dopokajmu, so jemu pschewiškujaju.

Š teho wscheho je widžecž, kaš lubowana je fijalka. Fijalka je jutrowna kwětko. Šy jako kschesczjajenjo wschaf šnajemy hišče rjenšchu kwětku k Ššaioweho schtoma, fwojeho Šbóžnika. Šchtož bebi we wěrje tutu kwětku wuschčiznyje, tón ma šbože niz jeno sa dom a čžaknosč, ale tež sa wschu wěčnosč.

Pschewowanje a šwonjenje.

Šdžezkuli na kschesczjanschich žyrtwjach šwony wiškaju, tam so tež šemšchi a k modlenju šwoni. Šwony so halle krōtko psched lētom 600 po Khrystužu w Štalsfej wunamakane. Do teho čžaka so šemšchi psches štrubu abo k drjewjanym klopžom, k kotrymž so na šopor šlepasche, wōlasche. Nětko paš to se šwonami čžinjachu. Š te k wulkej mozu wōlaju. Šdyž w lēče 610 kral Šhlotar město Šrleans woblehnyje džeržesche, pschitafa tamny šiskop, so by so je wschěmi šwonami šwoniko. Šhlotarowi wozazy, kiž hišče ženje žane šwony ššyškeli njebēchu, so tuteho šwonjenja tak nabojachu, so čžekachu. Šwonjenje je so w přjedawšich čžakach tež sa mōz wobhladowało, kiž nješbože wotwobrocžuje. Šak je tuta pschewera nastala? Ššchi wušwecženju šwonow bu prošene, so

by Bóh chýl, hdyž řo swoni, wěru a lubosć pschisporjecz a wschemu njesbožu, njewjedram, hrimanjam a trupam wobaracz. Myřl wscheho bě ta, řo maju řchesczijenjo wo to wscho, hdyž řo swoni, prořhcz; posdžischo pař řu we wschelafich krajach prořhcz pschestali a jenož swonili. So tuto swonjenje řame pomhało njeje, řo řamo rořmi, haj huřczischo je Bože njewjedro do wěže, na kotrejž řo swonjesche, dyrko. Nětko je pscheczimo hrimanjam swonicz řakasane. Czim bóle pař chzemy řo tehdy ř Bohu modlicz.

Róždy nětko wě, řo řo tež na wěži po krótkim swonjenju ř jenyim swonom pschebiwu, t. r. řo řo ři krócz trojřy řa řobu, po tajkim wscho hromadže 9 krócz do najwjetscheho swona ř pawku bje. S wotřal je tuto pschebiwanje? Psches nětotre lěřtotetři řtejachu europisře ludy w řtrachoczje psched Turkami. Tehdy pschifařa bamž Kalisř III., řo by řo pschipořdnju pschebiwalo, řo bychu řchesczijenjo teho řnjeřa wo pomoz prořyli. Tuto pschebiwanje bu tež wot nasřich ewangelsřich wóřzow pschijate. Wolfenbüttelsře řyřkwinsře wuřasnje piřaju w lěczje 1543: Hdyž řo pschipořdnju pschebiwu, dyrbicže wo wěczny měr prořhcz, njech řeže domach, na řahrodže abo na polach. S řych řamřch řnihow řhonimy, řo bėsche wasřnje pschi pschebiwanju džeczom domach řpěwacz dacz. S teho je pschebiwanje pschipořdnju nastało.

Ale my mamy tež wječřorne pschebiwanje. S wotřal je to? Tořame je takle nastało. W přjedawřschich lěřtotetřach bě řóždy džeř króřka nutrnoscz w řyřkwi. Na řónzu teje řameje řo Wóřczenasř spěwasche, a pschi řym bu pschebiwane. To řo řta, řo bychu czi řami, řiž bėchu domach wotřali, Wóřczenasř řobu řpěwali. Hdyž posdžischo ř tutyimi wschėdnyimi nutrnosczemi pschestachu, řu tola to pschebiwanje wobřhowali, a tak řo nětko tež wječřor pschebiwu. Tež njedželu mamy na řemsřenju pschebiwanje, w řym wofomiknjenju mjenujřy, hdyž řo Wóřczenasř řpěwa. Tu řo tež tehodla pschebiwu, řo bychu czi, řiž řu domach, Wóřczenasř řobu řpěwali.

Wjele ludy řebi myřli, řo ma swonjenje a pschebiwanje ludyom řnate cžinicz, řak je na cžasřu, a řo maju ř džěkom pschestacz. So řemu tak njeje, je řas nětko řemřjety řerbři řyřkwiny wučžer wjeřnemu řnjeřej na řjane wasřnje doprajil. Řas na cžmowym desčezowatym dnju bě řo řantor w cžasřu myřil a řyřku hodžinu do cžasřa řwjaty wječřor swonil. Řisře njebėsche ř wěže won, duž řo do njeho řnjes da a řemu řakofnje porokowasche, řo řeho džěřaczjow myři, dořelž chzedža nětko domoj hicz atd. S měřom řo řeho řantor woprasřa: „Wěřeže dha wy, cžeho dla řa řwonju?“ „To řo wě“, wotmolwi řnjes, „řo bychu moři ludy ř džěkom řastali.“ „Na řane wasřnje“, řjěny řantor, „ale řa řwonju, řo byřeže wy řebi cžasřa řřali, cžiči Wóřczenasř wuspěwacz.“

W řerbřich wřach je řisře to řjane wasřnje, řo řebi, hdyž řo pschebiwu, mužřy řobu řcžahnu a řony řuzy ř modlitwam řtyřnu. W nowisřim cžasřu pař řo je wschėch bokow mėsčezansři njěřchesczjansři duch do řarych řerbřich dořnych wasřnjow a pocžinkow dořywa a chze wscho doře wotřronicz. S wotřronjenjom řpěwanja cžicheho Wóřczenasřa pschi pschebiwanju řu nimale řižom we wschelafich wřach hotowi, potom dře řo tež řwjaty Wóřczenasř do řyřka wotřroni. Duž džeržmy řo cžim řrucžischo řwojich dořnych pocžinkow.

W řastarřtu bě wscho swonjenje tak cžěřne a wofebne, řo přeni mėschnil, a to w řemsřazej drašče, řam řwonjesche. Řosdžischo pschėdže tuta řluzřa na řantora, nětko ma řu we wschelafich wofadach řhėbėřat. A tola je swonjenje řara cžěřne džěko. Řjeje řwón tež předar, řiž ř pobořnoscz ř wóřa? Nětotřeho cžłowjeka je řwonow hłōř řižom wot řleho pucžu wotwóřal. Řas chzysche młody cžłowjěř, řiž prawa řemu njemějesche, řajaza řšělicz, a řo řižom do njeho měrjesche; duž pocža pschebiwacz; młodženz cžičny

řšěřbu na řemju a řtyřny řuzy ř modlitwje a bė řo tak cžěřneho řřěřa řminyl. Tehodla je řwonny cžahacz tež Boža řluzřa, pschetož wofadni řo psches řwón ř Bohu wóřaju. Řjedyrbjal pař řo Bóh naprořhcz dacz, hdyž řo řelko ludy ř niřmu wóřa? Wobřtarny řwěřny pobořny řerbři řantor, řiž tež řisře wschėdne pschebiwanje řwoni, psche takle: Hdyž dyrbju řa řas tuto swonjenje wumostajicz, dha mje ničjo tak njerudži, řak to, řo nětko řelko mjenje modlitwow ř Bohu řtupa. Wobřarowanja hōřni pař řu czi, řiž řo řařbuja pschi pschebiwanju na drořach abo polach řebi řobu řcžahnyř a řo pomodlicz. Bohuřel řo tu husto czi wofebnischi řym niřřim řubjene řnamjo dawaju. Woni řebi myřla, řo Boha njetrjebaju, dořelž řu bohacz; ale njech řo njemřla, řim mořlo řo řadžicz, řo řich řunu řa wěcznu řbōřnoscz Bóh tež řjebacz mōž njebudže.

Tež to je řjane řerbřte wasřnje, řo řebi řemsřerjo, hdyž řu řisře na pucžu a řam řaswonicz řlyřa, řobu řcžahnu. To ma řón rořom, řo nař Bóh psches řwonow řwuři řtrowi a my řo řemu řa to džakujemy.

Hdyž řu něřdy řurkojo europisřich řchesczjjanow nadpadowali, řónřowachu woni najpřjedy wschė swony, dořelž řich řwuři řlyřchcz njemōřachu. Swony džě řu řunje řak řichiz řnamjo řchesczjjanisřwa. Tehdy řu řchesczjijenjo řwoje řwony řarywali, řo bychu je řurkojo njenamřali. Tak řpachu potom tu a řam řwony w řemi, a řakle w nowisřim cžasřu buchu řařo řwurywane, řak n. psch. w Bořniři, w Šerbiji atd. Nětko řařo řchesczjjanow řromadu wóřaju.

Džakujmy řo Bohu, řo mamy řwoje řjane řwony; řak lubořnje řlinczi řich hłōř pschi wěřowanju řlubjenymaj, řak řrořřtnje řarowazym pschi řhowanju, a řak řwjeřelazy je řich řwuř njedželu, hdyž řam pschewóřaju: Šlaj, džerž' je řemsř a njedžela!

Pschibebnik.

W řchřřřich řorach bě psched dlěřřim cžasřom řpodřimny muž řivy, řotřehož ludy „pschibebnika“ mjenowachu. Tutón muž, řara pobořny řchesczjjan, by na pucžu pschezo po řubjenřim, řchřopawym džěle pucža řchol a by řón řěpschi pōřla řebje pōřřny wotřajil, řunje řak by towarřcha pschi řebi měl, řotřemuž měl řěpschi džěl wotřajicz. Hdyž by řo řa blido řyřnyř, by na přenje mėsřo na blido řaler řajicz a pōřla njeho řěpschi nōž a widlicžki, řacz by řam řjebal, pōřžicz řal a by řo pschi ředži řak řadžeržak, řak by wřyřki hōřcz ř nim wobjedowal. Řo wobjedže by potom řón abo dři řhudy ředž řostal.

Dořelž mėsjesche řak pschezo něřajřeho njewidomneho pschi řebi, bėchu řemu ludy „pschibebnik“ narjěřli. Woprasřowachu řo teho dla řa řim, by wotmolwil: „Wón řam tu je.“ Wřchřřny wjedžachu, řo ř řym teho řnjeřa řesřa mēřjesche. Pschezo bėsche cžiči a dořjeje myřle a pschi řwojim džěle a we řwojich wjeřelach by řo řpochi řak řadžeržak, řak by wofebneho towarřcha pschi řebi měl. Hdyž bė řřhoril a řwōj řónz řo blizcz widžesche, pōřla řwojeho řoža řtōř řajicz da a pōřži řwoju řuku na řtōř, řunje řak by řam něřřō ředžak, řotřehož řa řuku džeržesche. S řim řam pschi řebi řež řesčesche. Hdyž bėsche řo pominyř, řebi řež teho dla ničřō njeswēři, řutón řtōř do řofa řunyř.

Tutón muž bėsche ředny wot řych, řiž řu řižom tu na řemi we wēřje do řřřřřřř řbōřni, dořelž řaju pschezo řeho, řunjež řež njewidomneho, pschi řebi. Chzemy tola řóždy řajki „pschibebnik“ byř!